

zeeland

vrouwen van nu

Luchtfoto boerderij 's Gravenhoek. Zie artikel op pagina 2

kennismaking

Op een mooie, zonnige maandagmiddag in juli had ik een ontmoeting met ons nieuwe lid van het Provinciale Bestuur **Marjo Zweerus**.

De wieg van Marjo stond 63 jaar geleden op Flakkee.

Ongeveer 5 jaar geleden ging ze met buurvrouw Sjaan Poppe naar een afdelingsavond van de afdeling Middelburg van Vrouwen van Nu en is toen gelijk lid geworden. Voornamelijk uit nieuwsgierigheid om te zien wat die vrouwen nu eigenlijk allemaal doen, maar ook voor de ontmoeting met andere vrouwen.

Opleiding en werk

Na eerst een opleiding in de hulpverlening gevolgd te hebben, ging ze zoals veel vrouwen in de laatste decennia van de vorige eeuw naar de Janneke Dierkschool in Middelburg.

Daar volgde ze een technische MBO opleiding. Voor stage en werk kwam ze o.a. terecht bij de technische dienst van vakantiepark Neeltje Jans en bij Woongoed Middelburg. Hierdoor heeft ze nog steeds belangstelling voor de techniek.

Een bezige bij

Naast haar werk en hobby's als fietsen en puzzelen, heeft ze ook de zorg gehad voor kinderen en kleinkinderen.

Ze doet vrijwilligerswerk bij bejaarden, gaat met themakoffers naar bejaardentehuizen, waar de mensen bij het zien van alle spullen uit deze koffers, hele verhalen gaan vertellen. "Het is elke keer weer een klein feestje" volgens Marjo. Ook is ze betrokken bij de verspreiding en promotie van "Zeeuws weerzien", een krant met herinneringen aan vroeger, die vooral bij mensen met dementie mooie reacties oproept.

Vrouwen van Nu

Marjo vindt dat vrouwen een belangrijke en verantwoordelijke rol in de samenleving hebben.

Wat Vrouwen van Nu betreft is ze nieuwsgierig naar alle mogelijkheden die het digitale tijdperk ons biedt. Ze heeft dan ook enthousiast meegedaan aan de zoom training die in Zeeland werd aangeboden.

Marjo is ook bestuurslid van de afdeling Middelburg. Helaas kampt ook Middelburg met een gebrek aan bestuursleden. Toen haar de kans werd geboden om in het Provinciaal Bestuur te komen heeft ze die aangegrepen om daardoor meer te weten te komen over het reilen en zeilen van onze vereniging, zowel provinciaal als landelijk.

Ze is enthousiast over de nieuwe opzet van het landelijk Magazine. "Voor het eerst het hele blad gelezen". Ze vindt het jammer dat in de katern alleen Zeeuws nieuws staat, maar via de landelijke website is het nieuws uit alle provincies te lezen.

We wensen Marjo een fijne tijd toe in het Provinciaal Bestuur. Nu de corona maatregelen toch iets soepeler worden hopen we dat we elkaar weer wat vaker persoonlijk kunnen ontmoeten.

tekst Corrie Kalisvaart

foto Marjo Zweerus

van boerin naar "hoofd" linnenkamer

Klaar voor de toekomst

Het leven heeft Ingrid Bom veel verrassende wendingen geboden. Als jong meisje uit Goes trouwt zij met Jan, een boerenzoon uit Wissenkerke. Jan's grootvader werd in 1911 naar eigen zeggen "landbouwer op s-Gravenhoek" en sindsdien is dit van vader op zoon en dochters (4de generatie) overgegaan. Die traditie wordt voortgezet en na hun studie gaan Ingrid en Jan op Hofstede 's Gravenhoek wonen en nemen het familiebedrijf over.

Het leven op de boerderij is voor Ingrid

drijven in 1995 leidt tot het ontstaan van CGZ (Campvliet, 's Gravenhoek, Zee-lucht). Zo is men klaar voor de toekomst.

De familietraditie wordt voortgezet

Ingrid en Jan krijgen drie dochters en op een dag (als de meisjes rond de dertien jaar zijn) rijst de vraag "wie gaat het bedrijf ooit overnemen?". De meesten van ons weten op die leeftijd niet wat onze toekomstdromen zijn, maar de drie dochters Bom besluiten unaniem de familietraditie voort te zetten na hun studies. Een dapper besluit.

Ingrid in functie als hoofd linnenkamer

nieuw en boeiend. Zo herinnert zij zich dat het verbouwen van vlas, voor hen, in die periode prioriteit heeft. Een prachtig gewas dat naast de andere landbouwproducten door hen werd verbouwd en machines daarvoor werden ontwikkeld. De tijden veranderen en aan het eind van de vorige eeuw wordt schaalvergroting noodzakelijk.

Een fusie met zes andere landbouwbe-

In 2011 (honderdjarig bestaan) nemen de drie zusjes het bedrijf over. Ingrid en Jan doen een stapje terug. Gelukkig hebben de zusjes uiteenlopende talenten, waardoor ze elkaar goed aanvullen. Micolette heeft een financiële achtergrond, Ivonne is kunstzinnig en Babette is bedreven in het werken met social media. Voor moeder Ingrid ontstaat meer vrije tijd die zij invult met een oude liefde: kunst.

Kunst

Als klein meisje tekende Ingrid al graag en tijdens haar studie sociale wetenschappen en maatschappelijk werk in Rotterdam is zij een trouwe bezoeker van Museum Boijmans van Beuningen. Nu zij meer vrije tijd heeft, neemt ze schilderles in Middelburg bij Andries Minderhout en leert ze aquarelleren bij Gerard Menken. Als ze merkt dat ze steeds vaker driedimensionaal schildert (bijvoorbeeld een echt takje en zand op een schilderij), besluit ze te gaan beeldhouwen. Haar bronzen beelden vinden hun weg naar expositieruimtes in binnen en buitenland. Omdat bronzen beelden loodzwaar zijn, is Jan in die periode haar steun en toeverlaat bij verplaatsingen. Als galeriehouders denken dat Jan de kunstenaar is, antwoordt hij laconiek "nee, ik ben de sukkel die de sokkels draagt". Inmiddels heeft Ingrid's creativiteit een nieuwe weg gevonden: houten beelden, die zoals zij zelf zegt "vanuit iedere gezichtshoek anders zijn".

Het heden

Hofstede 's Gravenhoek heeft zich anno 2021 ontwikkeld tot een multi-disciplinair bedrijf. Naast de vertrouwde agrarische tak, floreren een bed&brekfast-accomodatie, zalenverhuur voor evenementen zoals bruiloften en teambuildingsbijeenkomsten en de sportieve tak van Home Sail & Bike. De rol van moeder Ingrid is nog steeds van vitaal belang. Ze springt in waar nodig, maar haar enige duidelijke verantwoordelijkheid is: Hoofd linnenkamer. Die functie vervult zij met liefde en daarnaast houdt zij de tuin in conditie. Het kan verkeren in het leven....

tekst Saskia Campert

foto's Ingrid Bom

(Een luchtfoto van boerderij 's Gravenhoek staat op pagina 1)

75 jaar afdeling axel

9 april 2021

Deze datum was voor ons, leden van de afdeling Axel van Vrouwen van Nu een bijzondere dag.

Die dag bestonden we precies 75 jaar als plaatselijke vereniging en dat wilden we niet onopgemerkt voorbij laten gaan.

Een grootse dag konden we er onder de huidige corona- maatregelen niet van maken maar een feestelijke tintje aan deze dag geven, kon natuurlijk wel.

Hoewel we maar een kleine vereniging met 42 leden zijn, zijn we wel een heel gezellige vereniging en we houden allemaal van een lekker kopje koffie met een gebakje, dus het idee om een lekker gebakje bij onze leden bezorgen was snel geboren.

De plaatselijke bakker heeft prachtige taartjes voor ons gemaakt en op 9 april hebben we die als bestuur bij onze leden thuis afgeleverd.

Een leuke en gezellige actie!

Ook in de toekomst willen we ons actief inzetten voor het welzijn van onze leden.

Op de landelijke site van Vrouwen van Nu kun je lezen dat de missie van de vereniging is:

“Vrouwenkracht voor een betere wereld; met de kracht van vrouwen de leefomgeving versterken”.

Dat is wat hoogdravend gesteld natuurlijk maar, eens te meer bleek in het laatste jaar dat het wel heel belangrijk is dat

we elkaar kunnen ontmoeten, dat we elkaar nodig hebben en dat ligt vaak in heel gewone, alledaagse dingen. Het is prachtig als je hoge doelen nastreeft maar voor ons als kleine vereniging staan onderlinge saamhorigheid en gezelligheid hoog in het vaandel. De coronamaatregelen - hoe terecht ook - leggen ons daarbij wel heel zware beperkingen op!

afdeling Axel genietend in het zonnetje

Actief voor onze leden

Wij, als kleine plaatselijke vereniging willen en kunnen wat betekenen voor elkaar. Juist dat bewustzijn zette ons aan tot een aantal “rondbrengacties”. In het voorjaar van afgelopen jaar hebben we een verassingstasje voor onze leden gemaakt. Met Sinterklaas een jute zakje met echt sinterklaas snoep er in en met Kerst een kerstpresentje. Allemaal heel leuk om voor te bereiden en ook weer een gelegenheid om even een praatje aan de deur te hebben.

En daarom ook hebben we (toch...!) voor het komende jaar alweer van alles bedacht. Door corona denken we vooral aan activiteiten in de open lucht. Natuurlijk is de realisatie afhankelijk van de situatie maar inmiddels zijn we allemaal wel gevaccineerd en zijn gezamenlijke activiteiten mogelijk.

Daar kijken we naar uit.

tekst en foto's Jannie Hamelink.

Een heerlijke quiche

agenda

12 oktober 2021

Viering 90 jaar Vrouwen van Nu in theater Orpheus in Apeldoorn.

11 november 2021 onder voorbehoud:

Viering 90 jaar Vrouwen van Nu in Zeeland.

Locatie: **Dorpshuis Rilland**

's Ochtends PB/AB overleg.

Voor het middagprogramma ontvangt u een aparte uitnodiging.

Kijk op www.vrouwenvannu.nl/zeeland voor meer informatie.

Volgens de nu geldende Covid-19 maatregelen dien je om op 11 november toegang te krijgen te kunnen aantonen dat je corona-vrij bent door het overleggen van een van de onderstaande documenten:

- een geldig testbewijs (niet ouder dan 48 uur)
- op vertoon van de QR-code op je smartphone of op papier dat je bent gevaccineerd.
- een kopie van je vaccinatiebewijs

mijn passie...zeilen

Zo de wind waait....

Op het dak van ons tuinschuurtje staat een rood windvaantje. Eenzelfde windvaantje staat op het zonnescherm van onze caravan. Reden? Ik wil altijd weten uit welke hoek de wind waait. Waarom? Ik hou van zeilen en ben dus afhankelijk van de wind.

Het zeilen op het binnenwater is mij met de paplepel ingegoten. Ik was zes weken oud toen mijn ouders mij meenamen in hun open zeilboot, een 16 m2. Wij voeren op de Friese meren.

Mijn eerste eigen zeilbootje was een Piraatje. Ik zeilde altijd achter hen aan en heb zo de fijne kneepjes van het zeilen geleerd. Het Piraatje werd opgevolgd door een grotere open zeilboot, een Schakel.

Daarmee heb ik veel in Friesland gezeild en gekampeerd. In de jaren zeventig kon je nog overal aanmeren. Ook op het water was voldoende ruimte. Een fantastische tijd.

Joke in actie tijdens het zeilen

Vrouwen aan het roer

Wat mij toen al opviel was dat je weinig vrouwen aan de helmstok (het roer) zag zitten. Dat is door de jaren heen wel iets veranderd, er deed zelfs een vrouwenboot mee aan de Volvo Oceanrace en bij de Olympische Spelen zijn de vrouwen al goed vertegenwoordigd.

Maar het kan beter! Velen van ons besturen toch ook een auto? Zeilen is leuk en ontspannend... als het niet te hard waait.

Zeeland...waterland

Toen ik met mijn man naar Rotterdam verhuisde hebben wij de Schakel verkocht. Het varen op de Rotte en in de Biesbosch boeide ons niet. We hebben twee kajaks aangeschaft en jarenlang trektochten gedaan in binnen- en buitenland.

Het zeilen heb ik in die tijd niet gemist...Totdat wij in Friesland weer eens een polyvalk (een open zeilboot) huurden voor een vakantie. Het zeilvirus sloeg meteen weer toe. We woonden toen al in Zeeland en ik zag dat er een polyester jachtje te koop was, een 'Eleven Meter One Design'. Ik was meteen onder de indruk van de 'lijn' van de boot, het zag er snel uit, echt wat voor ons.

Met dit jachtje zijn we gaan varen, met ondergetekende meestal aan het roer. Het Veerse Meer bleek al snel te klein voor deze boot en we verhuisden naar de Oosterschelde.

Ander zeilplan

We varen nog steeds samen. Inmiddels zijn we met vervroegd pensioen en zijn verhuisd naar Kortgene.

Omdat ik de behoefte heb om wat meer te zeilen, heb ik nog een kleine polyester jol gekocht waarin ik alleen kan varen.

Het Veerse Meer lijkt echter steeds drukker en drukker te worden met sloepjes, rubberbootjes met buitenboordmotoren en raceboten die hoge golven maken en daar heb ik last van.

Tijd om het zeilplan met de jol te veranderen. We hebben besloten om een deel van onze zomervakantie door te brengen elders aan het water en nemen de jol mee zodat ik mij uit kan leven.

Het spelen met de wind zodat de boot optimaal 'loopt' en het kabbelen van de golven is iets dat mij nooit zal vervelen. Ik hoop dit nog lang te kunnen doen.

Tekst en foto's Joke Loonstra